

Predikan i S:t Peders kyrka 2022 av Tobias Bäckström

Sjätte söndagen efter trefaldighet

”Efterföljelse”

Amos 7:10-15

1 Thess 2:1-8

Matt 16:24-27

Ps: 406, 697:1, 656, 90, 71, 752

Vi lever ju snart i valtider och redan har olika partier börjat sätta upp sina valaffischer och skicka ut broschyrer och pamfletter. Vi uppmanas att rösta på dem och gärna också att bli medlemmar i deras organisationer. Alla partiledare vill de ha fler efterföljare. Hur gör de då för att vinna fler anhängare? Ja, förutom att beskriva det förträffliga med deras politik försöker de på olika sätt sälja in budskapet. Finns det något i ett partis historia som man är mindre stolt över skyler man över det.

Detta är naturligtvis inget unikt för partier, det gäller alla företag och organisationer där man har ett intresse av att växa. Och det gäller kyrkor med! Vi försöker ofta på olika sätt att sockra budskapet. Det är ju inte ovanligt att ordet ”locka” används, hur ska vi kunna locka folk till kyrkan. Då brukar det stanna vid att vi ska slipa ner trösklarna, tona ner det som är svårt och kontroversiellt.

Men Jesus själv då? Vad säger han till en person som vill följa honom? Om någon kommer till honom, knackar på hans axel och säger: *”Jesus, du verkar vara en bra kille, du har så mycket klokt att säga, jag följer gärna dig.”* vad gör han då?

Jo, då vänder han sig om och säger: *”Om du vill gå i mina spår, du måste förneka sig själv och ta ditt kors och följa mig”*. Kanske inte det mest lockande budskapet, man borde kanske skickat Jesus på en kurs i marknadsföring. Vill han skrämman bort människor?

Nej, men Jesus är realist och han sysslar inte med falsk marknadsföring. Kristen blir man inte för att få sina problem lösta. Våra problem försvinner ju inte för att man blir en troende. Ibland kanske det är så att man kan räkna med fler problem och svårigheter som direkt följd av att man blir en övertygad kristen, kanske man stöter på motstånd från människor som står en nära.

Men Jesus säger också något mer: *”Den som vill rädda sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.”*

Ja, vem vill inte rädda sitt liv? Livet är väl det käraste vi har. Men om det är så att det är mig, mitt liv, mitt jag, som är det viktigaste, då kommer jag också förlora detta. Det är det paradoxala: genom att göra dig själv till den viktigaste personen i ditt liv, förlorar du dig själv, genom att sträva efter lycka blir du olycklig.

Jag tänker på aftonbönen ”Gud som haver” och strofen: *”Lyckan kommer, lyckan går,*

du förbliver, Fader vår.” Ja, lyckan är ombytlig, den är inget vi kan lita på. Den lycka vi upplever varar inte för evigt. Lycka är något vi i tacksamhet kan ta emot men inte sträva efter. Att jaga lyckan för sin egen skull blir som att jaga sin egen skugga.

De allra flesta av oss har väl haft en dröm i livet, något vi intensivt önskat – och så kanske vi oväntat lyckas uppnå detta. Äntligen har vi förverkligat en dröm vi haft – bara för att sen inse att inte heller detta ger någon bestående lycka eller värde i livet.

Att förneka sig själv, är att ha insett detta. Det man förnekar är den där bilden av en själv där man är lyckad och framgångsrik. En bild du kanske håller fast vid även om du inte har nått dit än. Den sidan av mig själv måste jag förneka. Lycka och mening kan jag inte åstadkomma själv.

Att söka lyckan för lyckans *egen skull* leder inte till lycka. Det är bara Gud som är värd att sökas för sin egen skull. Därför händer det paradoxala att när *slutar* sätta oss själva och vår egen lycka främst, när vi förnekar oss själva, för att följa Jesus, då kommer vi också att finna livet. Det vill säga om *du mister livet för att leva för Gud, då kommer Gud leva för dig.*

Jag tror att vi alla har upplevt hur vi, när vi i ett samtal med någon, inte kan komma ett ord eller ett namn som vi glömt. Vi tänker febrilt, men det är omöjligt. Och så ger vi upp och pratar vidare om något annat. Men så plötsligt så dyker det upp i hjärnan, när vi minst anade det.

Jag tänker att det är på samma sätt med livet självt. Så länge vi kämpar med att få grepp om det kommer det inte lyckas.

Det är först när vi flyttar fokus från själva saken som vi finner det vi söker. För att finna livet måste vi alltså flytta fokus. Vi måste flytta vårt fokus från oss själva och våra liv till Jesus. Det är när vi griper om vårt liv som vi mister det, men släpper vi taget och öppnar oss så kan vi ta emot livet som en gåva från Gud. Han ger oss inte bara livet, han ger sig själv till oss och lever sitt liv i oss. Som idag när får du öppna din hand och ta emot Kristus i form av bröd och vin.